

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α .

15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ, 1869.

ΤΟΜΟΣ ΙΘ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 454.

Η ΦΙΛΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

(Συνέχ. καὶ τέλος. Ἰδε φολλ. 450.)

Ἡ φιλία λοιπὸν ἀντικατέστησεν ὅ,τι ἐν τῇ θρησκείᾳ τῶν ἀρχαίων ἐστειροῦτο ἠθικῆς δυνάμεως· ἐγένετο δηλονότι αὐτῇ θρησκείᾳ τι εἶδος, ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο εἶχε τις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνάγκην θείας ὁδηγίας. Ὁ Θεὸς προπρεσκεύαζε τοὺς φίλους, καὶ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ τοὺς συνάψῃ. Ἡ φιλία ἄρα ἦν δεσμὸς τῶν εὐγενεστάτων ἐν τῷ ἔθνει, διὰ τοῦτο καὶ τοὺς πνεύματι συγγενεῖς φίλους ἐνόμιζον οἱ Ἕλληνας, καὶ τοσαύτην πρὸς τοῦτο ἐπεδείκνυον ἀγάπην, ὥστε καὶ ἐξελάμβανον ὡς φίλους καὶ τοὺς χρόνῳ καὶ τόπῳ ἀλλήλων ἀρεστηκότας, ὡς τὸν Λυκούργον καὶ Ὀμηρον, τὸν βασιλέα Νουμᾶν καὶ Πυθαγόραν.

Ἡ φιλία διέμεινεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἡ λυδία Ἕλληνικῆς ἀρετῆς λίθος, καὶ ὁ θέλων νὰ φρονῇ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπρεπε διὰ τούτης νὰ ὀχυρωθῇ. Τοῦτο καὶ ὁ μέγας Μακεδὼν κατανόησας, ὅτε ἀνέλαβε τὴν ἀποστολὴν τοῦ νὰ καταστήσῃ τὴν Ἕλληνικὴν ἀρετὴν πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος κοινὸν τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος κτῆμα, ἀνενέωσεν ὁ ἴδιος συνδεθεῖς μετὰ τοῦ Ἡφαιστῖωνος τὸ πρότυπον τοῦ φιλικῆς τῶν ἡρώϊκων χρόνων δεσμοῦ. «Μηδὲν φρον-

τίσης, ὦ μητερ, καὶ γὰρ οὗτος Ἀλέξανδρός ἐστιν,» εἶπεν ὁ μέγας ἡγεμὼν ὅτε ἐν ἀσπασμῶ τινι ὁ φίλος ἀντηλλάγη τοῦ Βασιλέως. Καὶ ἔμεινε μὲν ἀγαθὸς Βασιλεὺς καὶ εὐγενὴς Ἕλληνας, ἐνόσφ ἐνόσει τὴν σημασίαν τῆς φιλίας· ἀπέθανε δὲ ὁ Ἕλληνικὸς λαὸς τὴν τιμὴν του, ὅτε ἡ φιλία ἔπικυσε νὰ ἦναι ἠθικὴ τις δυνάμις καὶ κατέστη πολυφιλία, διεφθάρη δηλονότι εἰς δοξομανθὴ ἐπιθυμίαν πολιτικῶν στάσεων καὶ μερίδων.

Ἀφοῦ ἡ φιλία οὕτω μετὰ τοῦ βαθυτάτου τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, θεμελίου κῶζήθη, ἔπρεπε καὶ ἡ φιλοσοφία ἐπίσης τῶν Ἑλλήνων τῆς μονομεροῦς τῆς φύσεως θεωρίας ἀπαλλαγείσα καὶ ἠθικὴ καταστάσα νὰ ἐπιστήσῃ ἰδιαζόντως ἐπ' αὐτῆς τὴν προσοχὴν. Ἡ ἠθικὴ μάλιστα, ὡσπερ ἡ φυσικὴ, ἀπερρέεν ἐκ δευδομένων, ἐκ τῶν εἰδῶν, δυνάμεων καὶ νόμων τοῦ ἠθικοῦ βίου, ὡς οὗτος τῷ λαῷ ἀπεικονίζετο, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἰδέα τῆς φιλίας ἔπρεπε νὰ καταστῇ ἐν τῶν κερποφωτέρων ἀντικειμένων ἠθικῶν ἐρευνῶν· διότι ὡς αἱ ἐρευναὶ αὐταὶ ἰδίως περὶ τοὺς ὀρισμοὺς τῆς ἀρετῆς τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν πνευματικῶν κτήσεων περιστρέφοντο, οὕτω συνοψιζόμενα ἐνταῦθα καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ ἠδύναντο ἐκ γενικῶς νενομημένου καὶ προδεδομένου νὰ προβῶσιν εἰς σπουδαῖα συμπεράσματα.

Τοιοιουτρόπως δὲ ἐξηγεῖται διακτὶ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους ἡ φιλοσοφία συγκαταβαίνουσα ἐνασχολεῖται

— Ναι.
 — Α! και δια τι;
 — Μαθς, φιλε μου, οτι ειμαι ο δυστυχεστατος των θνητων. Ναι, πρεπει να πιστευς εις το περωμενον. . . Αφς με' ειναι αδυνατον να αντισταθς τις εις το γραπτον του . . . Σκληρα θεοτης εγραψε το ονομα μου εις το χρυσοϋν βιβλιον των ευγενων, και δεν θα υπανδρευθω.

— Και τι ελλειψιν έχει η Λευκη;
 — Ελλειψιν! εζ εναντιας ειναι εντελεστατη. Και ομως δεν θα την υπανδρευθω. Ακουσε, φιλε μου, ο,τι θα σε ειπω ειναι παραδοξον, γελοιον' σε το προλεγω και σε παρακαλω να μ' ευσπλαγχισηθς.

Ειπε και ετεινε χειρα τρεμουσαν προς τον βαρνον, δακρυ δε εκυκλοφορει εις τους υπερφανους οφθαλμους του.

— Αγαπω αλλην, εψιθυρισε. Ναι, εγω ο γερων, ειμαι ερωτευμενος, ως αν ημην εικοσι χρονων.

— Την Σοφιαν;

— Αυτη κατεκτησεν ολην μου την καρδιαν. Αφου την ειδα ησθηθην οτι η καρδια μου ανενεοτο, οτι κατι ασυνηθες συνεβαινεν εις αυτην' αλλα τι, δεν ενδουν. Προ ολιγου ομως, οτε εμειναμεν μνοι εις τον κηπον και ελεγκαμεν αδιαφορα πραγματα, ειδα οτι και η καρδια και η πιστις μου παρεδιδοντο ακατασχετοι εις αυτην. Ημιλησα περι γαμου και αυτη με απεκριθη, και εκαστη λεξις της επιπτεν ως βλασμαμον εις την πληγην μου. Ιδου, ειπα κατ' εμαυτον, συζυγος δι' εμε! . . .» Λοιπον, Γορσιλ, το βλέπεις δεν θα υπανδρευθω . . . ειμαι δυστυχεστατος.

Τι ν' αποκριθς εις αυτα ο βαρνος; Και ελυπειτο τον φιλον του και ωργιζετο' επι τελους ηρωτησε'

— Λοιπον θ' αποβαλης και την Κ. Λευκην;

— Οχι, θα φροντισω να γινω ει δυνατόν ολιγωτερον γελοιος, αν δεν γινω γελοιωδεστερος, κατορθωνω να με αποβαλη αυτη.

— Τουλάχιστον μη βιάζεσαι' σκέφθητι πρωτον καλά' ο καιρος πολλά θεραπεύει, και, ως ηξυριεις, εις την ηλικίαν μας ο έρωσ είναι επικίνδυνος τρέλα...

— Και όταν είναι αληθινόν πάθος, όταν γεννάται από αληθινόν αίσθημα, από υπόληψιν προς την νέαν, από αμοιβαίαν συμπάθειαν;

— Τότε ο έρωσ εξομαλύνει όλα τὰ εμπόδια, απεκρίθη ο βαρνος, και εξισώνει την κοινωνικήν ανισότητα.

— Θα επιστρέψω εις την οικίαν μου, και θα κατατρέψω την ζωήν μου σκεπτόμενος το παρελθόν, την ευτυχίαν, το χάρος, το αδύνατον. Θα παρητηρω τα αρχαία οικόσημα της οικογενείας μου, και επ' αυτών θα γράψω «Ουαι τω ενί!»

— Σε παρακαλώ να υποβληθης εις δεκαήμερον δοκιμασίαν.

— Έστω' αλλά θα καταστήση το πράγμα δυσκολότερον. ("Επειτα το τέλος.")

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΕΝ ΜΑΝΗ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ.

(Συνέχ. Ιδς φυλ. 431.)

Και εις μεν τον Δήμον Άθίας εν εκκλησιδίω καλουμένω "Άγιος Νικόλαος, κειμένω δ' εν τῷ χωρίω «Κάμπου,» εύρέθη ή επομένη επιγραφή, ήτις μεταφερθείσα ετέθη επάνω εις την θύραν ομώνυμου ναού εν τῷ αὐτῷ χωρίῳ' τὸ δε εκκλησιδιον καταστραφέν εγένετο κηπος παρά την οικίαν Γεωργίου Αντάνη.

ΑΓΕΑΣ ΑΡΧΙΠΠΟΥ
 ΕΡΜΑΙ

Εις δε τον Δήμον Λεύκτρον εν τῷ χωρίῳ Νεοχωρίου, εις οικίαν κειμένην παρά τῷ ναῶ του αὐτοῦ χωρίου, απαντᾶται τεθειμένη ή εζης επιτάφιος επιγραφή' εστι δ' εις λίθον κόκκινον μεταφερθέντα εκ της παραλίου αρχαίας πόλεως Λεύκτρον εις την περι ής ο λόγος οικίαν κατά το 1756, ὅπως αναφέρεται εν τῷ αὐτῷ λίθῳ.

NEMECI
 ΧΑΙΡΕ

Εν δε τοις οπισθίοις της οικίας Κυριακού Μαντζουνέα, κατοίκου του αὐτοῦ χωρίου, απαντᾶ ή δε πολυ αρχαία επιγραφή.

ΞΙΑΡΕΥΣ
 ΟΣ

Εστι δ' επι λίθου παρίνου ημικεκομμένου, διδ και ή επιγραφή ημιτελής. Οί τέκτονες κατέθραυσαν τον εκ Λεύτρον ὡσαύτως μεταφερθέντα τουτον λίθον, οὔτινος τὰ θρήμματα ζητήσας οὐχ εἶρον. Σημειωτέον δ' οτι αι οικίαι του Νεοχωρίου, αι πλείσται τουλάχιστον, ὠκοδομήθησαν εζ ὕλης μεταφερθείσης εκ Λεύκτρον, ής τὰ ερείπια παράκεινται παρά την παραλίαν, και περι ής ο Πausanias ποιείται λόγον' τὸ δε Νεοχώριον ὠνομάσθη οὕτως ὡς πρό τινων ἐτών συνοικισθέν.

ΧΑΙΡΕ
 ΚΑΡΧΗΔΩΝ
 ΠΑΟΚΑΜΕ
 ΧΑΙΡΕ

Η επιγραφή αυτη κείται εν τῷ οικίᾳ του κ. Αρβανίτη, κατοίκου Νεοχωρίου, εντετειχισμένη, ως

και αι λοιπαι, περι ὧν ανωτέρω. Έκειτο δ' εν τη ρίξη της ακροπόλεως Λεύκτρον, ὅθεν και μεταφέρθη. Το ὄνομα Καρχηδῶν κινει την περιέργειαν.

Η ΠΟΛΙΣ
 ΤΟΝ ΕΝΓΕΝΕ
 ΣΤΑΤΟΝ ΓΟΡΓΙΑΝ
 . . . ΤΟΝ ΤΟΥ ΓΑ . . .
 . . . ΛΘΟΥΣ ΕΝ ΙΕ . . .
 . . . ΠΟΛΕΙΤΕΝ . . .
 ΜΕΝΟΝ ΠΑΝ . . .
 ΟΝ ΡΙΟΝ ΚΑΙ . . .
 Ω . . .
 ΖΗΚΑΙ ΜΕ . . .
 Ν ΤΕΛΕΥ . . .
 ΤΡΥΓΑΤΟ
 ΗΚΕΙΝΕ
 C

Αυτη εύρέθη νεωστί εν ανασκαφῇ γενομένη εν αυτῇ τῇ αρχαίᾳ Λεύκτρῳ παρά την ακρόπολιν κατεστραμμένην ήδη' κείται δ' επι στήλης μαρμαρίνης, εζαχθείσης εκ του εμβαδοῦ ναοῦ, οὔτινος τὰ ερείπια ανεκαλύφθησαν ὡς και τὸ ψηφιδωτὸν ἔδαφος' ἀλλ' ἐσκεπάσθησαν πάλιν δια τον φόβον της Κυβερνήσεως μη κατάσχη τα εύρεθέντα' διδ και ἀγάλματός τινος κεφαλή ἐπωλήθη εν Σμύρνῃ πρό τινος.

Εις δε το χωρίον Κουτοίφαροι του αὐτοῦ Δήμου εἶρον εντετειχισμένας επι της θύρας του νεοδητού ναοῦ τὰς εζης'

ΣΗΡΙΠΠΕ ΔΕΙΝΙΠΠΕ
 ΧΑΙΡΕ ΧΑΙΡΕ
 ΣΤΡΑΤΙΠΠΑ
 ΡΑΤΕ ΠΙΔΟΣΙΝ
 ΧΑΙΡΕ
 ΑΝΙΑΜΕΝΗΒΑΔΕΥ ΧΑΙΡΕ

επι λίθου μαρμαρίνου κειμένας, μεταφερθείσας δ' ενταυθα, αγνοείται, πόθεν. Ενταυθα κείται και αλλη τις επιγραφη, ην δεν εδυνήτην ν' αντιγράψω, ως πολυ ὕψηλά οὔσαν εις το τειχος της Εκκλησίας.

Παρά τῇ δημοτικῇ σχολῇ του αὐτοῦ Νεοχωρίου ανεκαλύφα τα ερείπια του μαντείου της Ινοῦς, (ιδε Pausanias εν τοις Λακωνικ.) Περι τούτου και εις προτέραν μου Συλλογήν Λακωνικῶν Επιγραφῶν ἐποιούμην λόγον (ιδε Παρθώρας, φυλ. . .) Παρά τον αὐτον του Μαντείου χωρον ανεκαλύφθη πίθος χωρητικῆτος 800 ὀκ. και εχον περίξ του στομίου αὐτοῦ την επιγραφην ταύτην'

ΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟ . . .

Ὡσαύτως εν τῷ εμβαδῷ του μαντείου ἐσχάτως εύρέθη μονώνυξ, ὡς εικάζω, καμπύλος, ἐφ' οὗ ή ἰνώ μέχρι στήθους ἐγκεκόλαπται.

Εις δε τον Δήμον Οίτύλου παρά τῷ χωρίῳ «Πύργου» επι της θύρας του ναοῦ Ιωάννου του Θεολόγου, εντετειχισμένη απαντᾶ ή επιτάφιος αυτη'

TETPATOC
 ΧΑΙΡΕ

επι λίθου κοινοῦ οὔσα.
 Ὡσαύτως εν τῷ χωρίῳ «Βάμβακας» του αὐτοῦ Δήμου εν τῷ ναῶ του αγίου Θεοδώρου εὑρηται ή εζης'

ΔΙΟΦΑΝΤΕ ΧΑΙΡΕ

Ο ναός οὗτος ην πρότερον Μοναστήριον, καθὰ εζάγεται εκ της εζης Βυζαντινης επιγραφης'

ΜΝΗCΘΗΤΙ ΚΕ ΤΟΝ CΟΝ ΔΟΥΑΟΝ
 ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΠΡ Κ/ ΚΑΛΗCΤΟΥ ΚΗCΑ
 ΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΤΑΥΤΗΝ

Εν τῇ θύρᾳ του ναοῦ διασῶζονται και δύο πτηνά ὠραιοτάτης γλυπτικῆς τέχνης.

Εις το τειχος του ρηθέντος ναοῦ απαντῶνται και αὐται αι επιτάφιοι'

ΕΠΙΤΕΥΤΕΙ ΧΑΙΡΕ

ΑΥΓΗ
 ΧΑΙΡΕ

Π. . Α. . Φ. . Φ.

Εις τον δήμον Μέσης εν τῇ σήμεραν καλουμένη «Κυπαρίσσω» ὡς δ' απαντᾶτ' εν ταις επιγραφαις, πόλει Ταινάρου το αρχαιον, εύρισκονται πολλαι επιγραφαι εκδοθεισαι παρά διαφόρων ημεδαπῶν τε και ξένων, και εν αλλοις μεν και εν τῷ Corpus inscriptionum graecarum παρά Βοικηίου' αι ἀκόλουθοι ὁμως νῦν το πρωτον αναφανεῖσαι εκ των χωμάτων, εκδίδονται εν τῇ Παρθῶρα.

Σημειωτέον δ' οτι εν Κυπαρίσσω ὑπάρχουσι και τανῦν ερείπια θεάτρου, λουτροῦ και ναῶν τρισμεγίστων (σχετικῶς ὡς προς τα Λακωνικά μέρη) και αλλα δε πολλα κατακέκρυπται εν τοις χώμασι προσδοκῶντα την ανασκάψουσαν αυτα χεира.

Και εν μεν τῇ οικίᾳ του κ. Κυριακούλη Αναστασάκου απαντᾶ ήδε'

ΠΟΑ
 ΑΥΤΟ
 ΚΡΑ
 ΤΟΡΙ
 ΑΝΕ
 ΘΕΤΟ
 ΒΑ

επι στήλης ημιθραύστου εντετειχισμένης παρά τῇ ρηθείση οικίᾳ κατά την παραλίαν κειμένην.

Εις δε την θέσιν «Ξάμπελα» του κ. Κυριακού

Νικολάου Περιμένη εἰς τι τεῖχος εὐρίσκαται ἐπὶ λίθου ἤδε·

ΔΙΕΦΟΡΩΝ ΑΥΡΗΛΙΟΥ
ΛΟΥΣΤΟΥ ΕΛΛΑΝΙΚΟΥ
ΑΝΙΚΗΤΟΥ ΡΟΥΦΟΥ ΚΑ
ΛΛΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΑ
ΚΑΙΤΑ Ι Ι Ι ΛΑΥΗΛΙΟΝΔΙΚΑΙΟΝ
Η ΠΟΛΙΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
ΜΑΡΚΟΝ ΑΥΡΗΛΙΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟΝ
ΕΥΣΕΒΗ ΕΥΤΥΧΗ ΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΠΑΡΘΙΚΟΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΒΡΕΤΑ
ΝΙΚΟΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙ
ΚΟΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕ
Α ΜΕΓΙΣΤΟΝ.
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥ
ΣΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΟΝ
ΥΠΑΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΠΑΤΡΙ
ΔΟΣ ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ ΙΔΙΟΝ
ΣΩΤΗΡΑ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΤΗΝ.

ΑΘΑΝ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ.

ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΕΝ Τῇ ΜΟΝῃ ΤΗΣ ΠΑΤΜΟΥ

ΣΩΖΟΜΕΝΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλ. 481.)

81

Γράμμα ἀποκαταστάσεως, περιλαμβάνον καὶ ἀντίγραφον προπτάγματος βασιλικοῦ πρὸς τὸν παρακοιμώμενον Ἀλέξιον τὸν Κρατερόν (οὗ ἡ ἀρχή: «*Παρσέβαστε σεβαστὲ οἰκεῖτε τῇ βασιλείᾳ μου παρακοιμώμετε κύρι Ἀλέξιε Κρατερέ**»), καὶ ἕτερον πιττακίου τοῦ παρακοιμωμένου πρὸς τὸν μεγαλοδοξότατον κύριον Ἀνδρόνικον Μαυρόποδον (οὗ ἡ ἀρχή: «*Μεγαλοδοξότατε καὶ ἡρατημέτε μοι σύντροφε κύρι Ἀνδρόνικε Μαυρόποδε**»), πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν μοναχῶν τῆς Πάτμου εἰς τὸ ἐν Μαιάνδρῳ μετόχιον τοῦ Πύργου, ἀνήκον ἄλλοτε τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει μονῇ τῆς Παναχράντου, δοθέν δὲ ἐκ βασιλικῆς δωρεᾶς τῇ μονῇ τοῦ Θεολόγου. ὡς δ' ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐγγράφου, ἀφηρηπάγη πρὸς πολλῶν τὸ ρηθὲν μετόχιον, ὅτε ἡ Κωνσταντινούπολις ὑπὸ τῶν Ἀρτίνων ἐάλω. Ἐν τῷ τέλει: «*Ὁ τὴν ἀρωθεν γεγραμμένην ἀποκατάστασιν ποιησάμενος ἐξ ὀρισμοῦ τοῦ παρσεβάστου σεβαστοῦ καὶ παρακοι-*

μωμένου καὶ ἀσθέντου μου κυροῦ Ἀλεξίου τοῦ Κρατεροῦ Ἀνδρόνικος ὁ Μαυρόποδος. +»

82

Ἀποκατάστασις γενομένη παρὰ τοῦ μητροπόλιτου Μιλήτου Μανουήλ· ἐν ἣ δηλοῦται ἡ ἀμφιμαχία τῶν μοναχῶν τῆς μονῆς τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τῆς ἐν Βάτω καὶ τῶν Παλατιανῶν ἐποίκων, τῶν λεγομένων Λαμπώνων, περὶ τινος χωραφίου, ὅπερ ὁ ἐκ Λαμπώνων μοναχὸς Λουκᾶς ἀφιέρωσε τῇ μονῇ τῆς Κεχιονισμένης, ἥτις περιῆλθε τῇ μονῇ τῆς Πάτμου. Ἀρχεται: «*Μηρὶ Ματῷ ἡμέρα, πρώτη, ἰδιδικτιῶνος δωδεκάτης, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν οἰκιακῶν ἀνθρώπων τοῦ περιποθήτου θείου τοῦ Κραταίου καὶ ἀγίου ἡμῶν βασιλέως πανυπερσεβάστου καὶ μεγάλου δουκὸς κτ.λ. — + Ἐν τέλει δέ: ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Μιλήτου Μανουήλ. +*»

83

Παραδοτικὴ γραφὴ τοῦ δουκὸς τῆς χώρας Μελανουδίου Ἰωάννου Σελαγίτου, ἐπιδοθείσα τῇ ἐν Πάτμῳ μονῇ τοῦ Θεολόγου, καθ' ὀρισμὸν βασιλικόν, ὅτι ἡ γῆ ἢ πλησίον τοῦ μετοχίου τοῦ Πύργου, ἢ λεγομένη Γωνία τοῦ Πετάκη, ὑπάρχει τῆς μονῆς. Ἀρχεται: «*Ἐπεὶ ὠρίσθημεν παρὰ τοῦ κραταίου καὶ ἀγίου ἡμῶν ἀσθέντου καὶ βασιλέως τοῦ ἀπειθεῖν ἐν τῇ ἀμφιμάχῳ γῆ**». Ἐν τῷ τέλει: «*+ Ὁ δοῦλος τοῦ κραταίου καὶ ἀγίου ἡμῶν ἀσθέντου καὶ βασιλέως, καὶ δούξ τῆς χώρας Μελανουδίου Ἰωάννης ὁ Σελαγίτης +. — + Ὁ ταπεινὸς ἐπίσκοπος τῆς ἀγιωτάτης ἐκκλησίας Θεουπόλεως Ἀμαζοκορακίας καὶ Χαλκολάμου Ἰωάννης +*».

84

Παραδοτικὴ γραφὴ περὶ κτημάτων τῆς μονῆς τῆς Κεχιονισμένης, τῆς περιελθούσης ὑπὸ τὴν κυριότητα τῆς ἐν Πάτμῳ μονῆς. Ἐφθαρταὶ ἐν μέρει, ὅθεν καὶ δυσκόλως ἀναγινώσκειται. Ἀρχεται δέ: «*Καθ' ὀρισμὸν βασιλικόν, προσκυρητὸν ὀρισμὸν τὴν ἀναγραφὴν τῶν Παλατιῶν ποιησάμενοι, εὕρομεν καὶ τὴν μονὴν τοῦ Μοροχυτῶ**». Ἐν τῷ τέλει: «*+ Ὁ δοῦλος τοῦ κραταίου καὶ ἀγίου ἡμῶν ἀσθέντου καὶ βασιλέως Γρηγόριος ὁ Φ. . . +*».

85

Διάπραξις χωραφίων πωληθέντων παρὰ Βασιλείου Γαββαλά καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Καλῆς, θυγατρὸς Γεωργίου Πριμμικηρίου, πρὸς τὴν ἐν Πάτμῳ μονὴν καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὸ ὑπ' αὐτὴν μετόχιον τοῦ ἀγίου Γεωργίου τοῦ Δυσικοῦ, γενομένη τῷ 558 (1216). Ἀρχεται: «*Ἐρ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ*

τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, Βασιλεῖος ὁ Γαβαλάς καὶ ἡ γυνὴ σύμβιος ἡμῶν Καλὴ ἡ Ἀλθινή.*

86

Προσένεξις ἐν μεμβράνῃ Κωνσταντίνου Ἐξωτέρου, καὶ Παφνουτίου, προσενεγκόντος τῇ μονῇ τετρακόσια σφακτὰ μεγάλα τῆς γέννας, καὶ ζευγάριον βοϊκὸν καματηρὸν ἐν, μετὰ τοῦ σπόρου αὐτοῦ καὶ τῆς ἀννόνας τοῦ μισθίου, τῷ 556 (+ 1197). Ἀρχεται: «*Ἐρ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, Κωνσταντίνος ὁ Ἐξωτροχος, ὁ καὶ Παφνούτιος, ὁ καὶ ἐνταῦθα οἰκειοχείρως προτάξας.**

87

Ἴσον πρακτικῶν περὶ τῆς προκυψάσης ἀμφισβήτησεως διὰ τὸ ὕδωρ, ὅπερ, ὡς εἰκεν, ἀπηγορεύθη παρ' Ἀχιλλίου Λιμενίτου, τοῦ ποτίζειν χωράφια, ἀμπελώνας κλπ. (ἐν Κρήτῃ.) Ἔστι δυσανάγνωστον γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ κατεπάνω Κρήτης Ἰωάννου τοῦ Ἐλαδικοῦ, ὃς ἦν οἰκεῖος ἄνθρωπος τοῦ πινσεβάστου μεγάλου δουκὸς καὶ πράιτορος κυροῦ Εὐμαθίου τοῦ Φιλοκάλη. Ἀρχεται: «*Ἐρ ὀνόματι κτ.λ.; Ἀχιλλίος ὁ Διμερίτης ὁ τὴν ἰδιαν προταγὴν οἰκεία χειρὶ προσημνήμενος.** Ἐν τῷ τέλει ἔχει οὕτως: «*+ Τὸ παρὸν ἴσον τῷ ἐμφαρισθέντι μοι πρωτοτύπῳ παλαιῷ χαρτίῳ ἀντιβαλῶν, καὶ ἰσάξορ εὐρῶν ὑπέγραφα Μηρὶ Ἰουνίῳ α', ἡμέρα β', ἰδιδικτιῶνος ι, ἔτους 557.** (+ 1192).

+ Παῦλος ταπεινὸς ἐπίσκοπος τῆς θεοσώστου πόλεως Κρωσοῦ ἦτοι τοῦ Χάρτακος +».

88

Διάπραξις ἐν μεμβράνῃ δύο ἀμπελιῶν, γενομένη ὑπὸ Λέοντος Σταυρακιώτου καὶ Κωνσταντίνου Ψήλου, τῶν ἀπὸ τῆς χώρας ὄντων Σιλλάμου τοῦ βορείου τῆς Μεσσαρέας (ἐν Κρήτῃ) πρὸς τὸν Λεόντιον Ορέστην τῷ 554 (+ 1193). Ἀρχεται: «*Ἐρ ὀνόματι κτ.λ., Ἀέωρ ὁ Σταυρακιώτης καὶ Κωνσταντίνος ὁ Ψήλος οἱ ἀπὸ τῆς χώρας Σιλλάμου, τούρμας τοῦ βορείου τῆς Μεσσαρέας κτ.λ.**». ἔχει τέσσαρας ὑπογραφὰς μαρτύρων, καὶ τελευταῖον: «*+ Ὁ γραφεὺς τοῦ ὕφους Μιχαὴλ εὐτελής ἱερεὺς καὶ ταβουλάριος τῆς νήσου Κρήτης ὁ Διμερίτης μαρτυρῶν καὶ αὐτὸς ὁμοίως ὑπέγραφα +*».

89

Ἰωσήφ Παγκάλου ἀναθεωρητοῦ καὶ ἐξισωτοῦ τῆς νήσου Κῶ γράμμα σιγγιλιώδες ἐν μεμβράνῃ περὶ τῆς κατὰ τὴν Κῶ μονῆς τῶν Σπονδῶν, ἥτις ἐδωρήθη τῇ μονῇ τῆς Πάτμου μετὰ τόπου ἐπιτηδείου πρὸς γεωργίαν, κατὰ βασιλικὴν πρόσταξιν καὶ πα-

τριαρχικὴν φιλοτιμίαν, πατριαρχούντος Ἀρσένιου τοῦ Αὐτοριανοῦ. Ἀρχεται: «*Ἐπεὶ ἡ κατὰ τὴν Πάτμον περιώνυμος μονὴ τοῦ κατ' ἐξαιρετον ἡγαπημένου καὶ εὐαγγελιστοῦ**». Ἐν τῷ τέλει: «*+ Ὁ δοῦλος τῆς κραταιᾶς καὶ ἀγίας ἡμῶν κυρᾶς καὶ δεσποίνης ὁ κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν καὶ ἐξίσωσιν τῆς νήσου Κῶ ποιούμενος Ἰωσήφ ὁ Πάγγγαλος (sic) +*».

90

Ἔτερον ἐν μεμβράνῃ, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ.

91

Ὄρισμὸς βασιλικὸς [ἴσ. Ἀνδρόνικου τοῦ πρεσβυτέρου] πρὸς τὸν δοῦκα τῆς Λήμνου Ἰωάννην Βαλακμῶνα περὶ τῶν παροίκων τοῦ ἐκεῖ μετοχίου τῆς μονῆς ὄντων τὸν ἀριθμὸν εἰκοσιτριῶν. Ἀρχεται: «*Οἰκεῖτε τῇ βασιλείᾳ μου δούξ καὶ κεφαλὴ τῆς νήσου Λήμνου κύρι Ἰωάννη Βαλακμῶν**».

92

Ἀποκαταστατικὸν γράμμα περὶ τῶν κτημάτων τοῦ μετοχίου Πύργου καὶ τῶν παροίκων αὐτοῦ. Ἀρχεται: «*Ἐπεὶ ὠρίσθη μοι παρὰ τοῦ κραταίου καὶ ἀγίου ἡμῶν ἀσθέντου καὶ βασιλέως ἀπελθεῖν εἰς τὸ κτήμα τῶν Παλατιῶν**». Ἐν τῷ τέλει: «*+ Ὁ δοῦλος τοῦ κραταίου καὶ ἀγίου ἡμῶν ἀσθέντου καὶ βασιλέως Ἰωάννης ὁ . . . +*».

93

Ἀντίγραφα διαπράξεων (ὧν ἡ πρώτη ἄνευ ἀρχῆς) χωραφίων πέντε πωληθέντων εἰς τὴν μονὴν τῆς Κεχιονισμένης, ἥτις περιῆλθε τῇ μονῇ τοῦ Θεολόγου. Τὸ τελευταῖον φέρει χρονολογίαν 556 (+ 1207), τὰ δ' ἄλλα τέσσαρα 557 (+ 1215).

94

Ἀντίγραφα ἀφιερωτικῶν γραμμάτων πέντε εἰς τὴν μονὴν τῆς Κεχιονισμένης, τὴν οὖσαν εἰς τὰ Παλάτια καὶ περιελθούσαν τῇ μονῇ τοῦ Θεολόγου. Τὸ πρῶτον ἐλλειπὲς, ὡσαύτως καὶ τὸ τελευταῖον, πάντα δὲ φέρουσι τὴν αὐτὴν χρονολογίαν 557 (+ 1215).

95

Ἀποκαταστατικὸν γράμμα περὶ τινος χωραφίου ἀνήκοντος τῇ μονῇ τῆς Κεχιονισμένης, καὶ ἀδίκως οἰκειοποιουμένου ὑπὸ τοῦ εἰς τὸ Μελανούδιον προσκαθημένου Νεφοκράτους. Ἀρχεται: «*Ἐπεὶ πρόσεισι τῇ περὶ τὰ Παλάτια διακειμένη σεβασμίᾳ μονῇ τῇ οὕτωσιν ἐπορομαζομένη τῆς ὑπεράγρου μου Θεομήτορος τῆς Κεχιονισμένης**».

96

Γράμμα ἐν μεμβρᾶνῃ ἀφιερωτικὸν ἀμπελίων, ἐν τῇ Κρήτῃ κειμένων, ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Ἁγιοστεφανίτου καὶ τῆς δημοζύγου αὐτοῦ Ἄνης πρὸς τὴν μονὴν τῆς Πάτμου διὰ τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς Εὐθυμίου, τῷ ςψιδ' († 1206).

97

Ἀποκαταστικὸν γεγονός ἐπὶ Γεωργίου τοῦ σεβαστοῦ Ζαχαρομάτου περὶ τῶν δρίων τοῦ ἐν Μαιάνδρῳ μετοχίου τῆς μονῆς (ἄνευ ἀρχῆς καὶ χρονολογίας καὶ τὰ πλεῖστα λελωθημένου). Φέρει σφραγίδα ἔχουσαν ἐκ τοῦ ἐνὸς τὸν ἅγιον Γεώργιον, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου τοὺς ἐφεξῆς στίχους:

«Φύλαξ γενοῦ μοι σὺ ὁμωνύμῳ, μάκαρι
Γεωργίῳ τῷ Πρωτοβεστιάριτῳ.»

98

Διαπράξεις ἐν μεμβρᾶνῃ τέσσαρες χωραφίων κειμένων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μιλήτου πρὸς τὸν πρωτοβεστιάριον Γεώργιον τὸν εὐνούχον, χρονολογούμεναι τῷ ςψκά (+ 1213).

99

Διάπραξις ἐν μεμβρᾶνῃ ἐνὸς χωραφίου παρὰ τῆς Εἰρήνης Ἐλπιδένας γνησίας νύμφης τῆς Κυπριαίας κλπ., πρὸς τὸν πανενδοξότατον πρωτοβεστιάριον Γεώργιον τὸν εὐνούχον, χρονολογούμενη τῷ ςψκά (+ 1213)

100

Διάπραξις ἐν μεμβρᾶνῃ ἑτέρα χωραφίων τεσσάρων, κειμένων ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τοῦ Ἀσσισοῦ, παρὰ Ἰωάννου ἱερέως καὶ κληρικοῦ τῆς ἐπισκοπῆς ἱεροῦ, πρὸς τὴν μονὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Κεχιοτισμένης, τῷ ςψμέ (+ 1237).

101

Διάπραξις ἑτέρα ἐν μεμβρᾶνῃ χωραφίου ἐνὸς, φέρουσα χρονολογίαν ςψνή (+ 1250), γεγονυία παρὰ Μανουὴλ Παλαιολόγου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Θεοφανοῦς, καὶ υἱοῦ αὐτοῦ Μανουὴλ, πρὸς τὸν ἡγούμενον τῆς Κεχιοτισμένης Νικόδημον. Τῆς μονῆς ταύτης, ὡς προέφημεν, περιελθούσης εἰς τὴν τοῦ Θεολόγου μετὰ καὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς, συμπεριήλθον, ὡς εἶπε, καὶ ὅλα τὰ διάφορα ἔγγραφα τὰ ἀνήκοντα αὐτῇ.

102

Περιγραφή κτημάτων ἐν μεμβρᾶνῃ, ἄνευ ἀρχῆς καὶ δυσανάγνωστος, ὅθεν καὶ ἄδηλον ποῦ ἔκειντο τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα κτήματα.

103

Διάπραξις ἐν μεμβρᾶνῃ λίαν λελωθημένη.

104

Διάταξις ἐν μεμβρᾶνῃ Πεπανοῦ υἱοῦ τοῦ πρωτοπαπᾶ περὶ ἐνὸς περιβολίου, οὗ τὸ ἕμισυ ἀφίησι τῇ παρ' αὐτοῦ ἀνεγερθεῖσα ἐκκλησία τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ δ' ἕτερον ἕμισυ τῇ μονῇ τοῦ Θεολόγου.

105

Ἀποκαταστικὸν γεγονός παρὰ τοῦ δουκὸς καὶ ἀπογραφέως τῆς νήσου Λήμνου Μιχαὴλ, περὶ τῆς μονῆς τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν ἄνω Δυνάμεων, τῆς οὐσης ἐν τῇ Λήμνῳ, ἀνηκούσης δὲ τῇ ἐν Πάτμῳ μονῇ τοῦ Θεολόγου. Ἄρχεται: «Ἐπεὶ ὠρίσθηρ παρὰ τοῦ κραταιοῦ καὶ ἁγίου ἡμῶν ἀθέρτου καὶ βασιλέως τοῦ ποιῆσαι ἐξίσωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς νήσου Λήμνου.»

105

Ὁρισμὸς βασιλικὸς περὶ τῶν ἐν τῇ Λήμνῳ κτημάτων πρὸς τοὺς ἄρχοντας κεφαλάδας τῆς Λήμνου. Ὅσον εἰκάζεται ἐκ τοῦ ὕφους καὶ τοῦ τῆς γραφῆς χαρακτῆρος, ἡ παρούσα πρόταξις ἐστὶ τῶν τελευταίων Παλαιολόγων, καὶ πιθανῶς Ἰωάννου τοῦ ς', ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ Κωνσταντίνου. Ἄρχεται: «Ἀρχοντες κεφαλάδες τῆς Λήμνου. Ὁ ἐν μοναχοῖς κύριος Μελέτιος.

107

Ἀφιερωτικὸν γράμμα γεγονός παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Κῶ καὶ παντὸς τοῦ κλήρου αὐτοῦ, δι' οὗ ἀφιερῶνται τῇ μονῇ τοῦ Θεολόγου τὸ μονῆριον τοῦ τιμίου Προδρόμου τοῦ ἐπονομαζομένου Χωστοῦ. Ἄρχεται: «Ἐχει μὲν καὶ τινα πόρον τοῦ λέγειν καὶ τοῦτο Παῦλος ὁ θεῖος κτλ.»

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

(Ἰδε Πανδ. φυλλ. 452.)

Α'. Παροιμίας.

«Ὁ Γυμνοκλημαῖος (1) τὴν νύκτα περπατεῖ,
Καὶ τὴν ἡμέρα φαίνειτ' ἢ σουρμῆ του (2).»

Ἐπὶ πονηρῶν ἀνθρώπων, κρύφα μὲν ἐργαζομένων φανερούμενων δ' ἐπὶ τέλους ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν, ἅτινα φαίνονται ὡς ἐν τῷ τείχει τοῦ ἀγρίου κοχλίου ἢ συρμῆ, ἦτοι τὰ ἐκ τοῦ σιέλου ἔχνη τῆς διαβάσεως αὐτοῦ.

(1) Γυμνοκλημαῖος, ὁ ἐν Ἡπείρῳ ἀγριοσίλιμος ἢ ἀγριοσίλαγκος.

(2) Σουρμῆ (συρμῆ) ἦτοι σύρσιμον. Σημειώτεον ὅτι ἐν πολλοῖς τὸ υ προφέρεται ὡς ου.

«Ὅταν εἶχα, δὲν εἶχα,
καὶ τώρα ποῦ δὲν ἔχω, ἔχω.»

Ἡ παροιμία αὕτη αἰνιγματώδης οὔσα, διὰ παραφράσεως γίνεται καταληπτή· ἦτοι ὅταν εἶχα πλούτον, δὲν εἶχα νοημοσύνην τοιαύτην, ὅσα νὰ με ἀναδείξῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ σημαίνοντα καὶ ἀνάλογον βεβαιότητα ἔχοντα· νῦν δὲ ὅτε πτωχὸς εἰμι, ἔχω μὲν νοῦν, ἀλλὰ νοῦς ἄνευ πλοῦτου δὲν δύναται νὰ με ἀναδείξῃ ἀναλόγως τῆς ἐμῆς βουλήσεως. Ὅθεν ὑπομονή.

«Ἡὺρ' ἢ τύχη μας τὸ γυννί (1) σ' τὴν πόρτα.»

Ἐπὶ τῶν εὐκόλως ἀποκτώντων τὰ μέσα τοῦ ἰδίου ἐπαγγέλματος, καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφευγόντων μὲν τὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτῶν ἐξαναγκάζομένων διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ ἀρμοδίου καιροῦ ἐπὶ τῷ ἐργάζεσθαι.

«Κ' ἐγὼ κακὰ πατρὸν τέτρα,
κί ὅπου μ' ἐπὶρ' ἄς κλαίη.»

Καὶ ταύτης διττὴ ἡ ἐφαρμογή· δηλ. καὶ ἐπὶ κακῶς ὑπανδρευομένων γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐξαναγκάζομένων ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτῶν πράττειν τι.

«Ἡ βάρει νὰ σὲ φοβοῦνται,
ἢ κλαίγῃ νὰ σὲ λυποῦνται.»

Ἢ δυνατὸς πρέπει νὰ ἦσαι καὶ τότε σὲ φοβοῦνται, ἢ «ἀχαμνόμερος» (famejus) ὅπως λέγουσιν ἐν Μάνῃ, καὶ τότε δὲν σὲ πειράζουσι, μάλιστα σὲ λυποῦνται, διότι ἐν ἱκεσίᾳ ἀπαιτεῖς τὰ δίκαιά σου.

Β'. Δημοτικὴ ποίησις.

(Ἄσμε ψαλλόμενον τὰ Θεοφάνεια.)

«Σήμερ' ἄν τὰ Φῶτα κί ὁ φωτισμός
«Καὶ χαραῖς μεγάλας τ' ἀφέντη μας. (Χριστοῦ)
«Περπατ' ἢ κυρὰ μας ἢ Παραγὰ
«Σπάρραγο βαστένει, κερὶ κρατεῖ
«Τοῦ ἀφέντ' Ἀγιάρρη περικαλεῖ:
«Ἀγιέ μου Ἀγιάρρη καὶ Βαφτιστή
«Δύνασαι, βαφτίσεις Θεοῦ παιδί;
«Δύναμαι, βαφτίξω καὶ δὲν τρομῶ (2)
«Εἰς τὸν Ἰορδάνη τὸν ποταμό.
«Τάκουσε πουλάκι κί ἐλάλησε
«Τάκουσ' ἢ μητέρα κ' ἐδάκρυσε.
«Σῶπα σὺ, πουλάκι, καὶ μὴ λαλήσ.
«Σῶπα σὺ, μητέρα, καὶ μὴ δαρῆς.
«Ἀὐρὸ θ' ἀναβόμῃ σ' τὸν Κύριο
«Νὰ μᾶς ρίξῃ δρόσο καὶ λίβαρο,

(1) Γυννί· τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον τὸ ὕννιον, μετὰ τοῦ Αἰολικοῦ διγάμματος, ἔπερ διασώζεται ἐν Λακωνίᾳ ὅπως καὶ ἐν Ἡπείρῳ.

(2) Τρομῶ, ἀντὶ τολμῶ.

«Νὰ λουστοῦν ἢ βρούσαις μὲ τὰ νερά,
«Νὰ λουστῇ κί ἀφέντης μὲ τὴν κυρὰ »
Ἐν δὲ Ἡπείρῳ λέγεται ὡς ἐξῆς τὸ αὐτό.
«Σήμερ' ἄν τὰ Φῶτα κί ὁ φωτεινός
«Ἐχει χαρὰ μεγάλη κί ὁ χριστιανός
«Γεννήθηκε παιδάκι καὶ πάει τὰ βαφτισθῇ.
«Βαφτίζονται ἢ βρούσαις καὶ ὅλα τὰ νερά
«Βαφτίζετ' Ἰορδάνης ὁ μέγας ποταμός.
«Ἀὐρὸ ῥαί τῆς κυρᾶς μας τῆς Παραγιάς
«Κάθετ' ἢ κυρὰ μας ἢ Παραγὰ
«Σπάρραγο ὑφαίνει κί ἄγιον κρατεῖ
«Ἀγιέ μου Ἀγιάρρη καὶ Βαφτιστή.»
(Τὰ δὲ λοιπὰ ὡς τοῦ πρώτου.)

ΠΟΙΗΣΙΣ (1).

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ.

Ἄν ἰδῆς ποτὲ ν' ἀνθίξῃ
Ἔνα βόδο στὰ βουνά,
Καὶ τὴ βράχι νὰ στολλίξῃ
Ποῦ τὸ πόδι σου περνᾷ

Ἄν ἀκούσης στὸ πλευρὸ σου
Τερπνὴ αὔρα νὰ φυσᾷ
Καὶ στὸν κάτασπρον λαϊμό σου
Τὰ μαλλιά σου νὰ σκορπᾷ

Ἄν στὸ δρόμο σ' ἀπαντήσης
Χορταράκι δροσερὸ
Καὶ τὸ ῥγίσης, τὸ πατήσης
Μ' ἑνα πόδι σου ἔλαφρό

Εἴμ' ἐγὼ, χρυσὸ πουλάκι,
Εἴμαι αὐτὸ τὸ βόδο ἐγὼ,
Εἴμ' ἐγὼ τὸ χορταράκι,
Τ' ἀεράκι τὸ τερπνὸ!

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΘΕΝΤΟΣ ΕΡΑΣΤΟΥ.

Μὴ στὸ μάρμαρο μ' ἀπλώσης
Ποῦ τὰ λείψανά μου κλεῖ,
Μὴ τὴν ἄσπλαχνη σιωπῆς
Καὶ φιλήσυχῃ μου γῆ.

Λάβε ὀπίσω τοὺς ἀνθούς σου,
Ἄργα δάκρυα δὲν ζητῶ,
Τὰ λυλοῦδια τοὺς κλαυθμούς σου
Πεθαμένος δὲν ψηφῶ.

(1) Τὰ ἀνωτέρω ἔπη καὶ τὰ ἐπομένως ἐκδοθησόμενα ὡς συνέχεια αὐτῶν, μεταφράσθησαν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ τοῦ ἀνθ. Π. Φιλίππου Γ. Λούζη.

Ἐπρεπε νὰ μοῦ χάρισης
Μιά βοήθεια, μιὰ ματιά,
Πρὶν ἀχάριστη μ' ἀφήσης
Νὰ πεθάνω μιὰ φορά.

Τώρα τί μέσ' στήν ἔρημιά μου
Ὁ κλαυθμὸς τί ὠφελεῖ;
Σκληρὰ σέβου τὴν σκιά μου
Κ' ἄφες τὴ νὰ κοιμηθῇ!!

Τ' ΔΗΔΟΝΙ.

Λάμπει, ἀστράφτει χρυσὸ φεγγαράκι,
Σιγαλὴ, τερπνὴ νύχτα διαβαίνει,
Οὐδ' ἀέρι π' ἀκούς ν' ἀνασαίνει,
Δὲν ἀκούς νὰ σαλεύῃ κλαδί!

Μοναχὰ τ' ἀηδονάκι ἀγροικέται
Τὸ τραγοῦδι γλυκὰ ν' ἀρχινᾷ
Κι' ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ νὰ πετάῃ
Καὶ τὸ ταῖρι νὰ κράζῃ γλυκὰ.

Νά! κι' αὐτὸ π' ἀγροικᾷ τὴ λαλιά του
Ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα πετιέται,
Καὶ σεμνὰ καὶ γλυκὰ τ' ἀπλογέται
—Μὴ μοῦ κλαῖς, μὴ μοῦ κλαῖς κ' εἶμαι ἐδῶ.—

Κύττα! κύττα! χαϊδεύονται ἀκόμη:
Ἄχ! καὶ σὺ πῶς δὲν εἶσαι σιμά μου
Γιὰ νὰ πάρῃς τὰ πρῶτα φιλά μου,
Νὰ μοῦ πῆς—σ' ἀγαπῶ—μιὰ φορά!!

ΑΙ ΑΝΑΘΥΜΙΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.

Γῆ καυμένη, τί τρομάζεις
Ἄν ὁ ἥλιος σιγαλὰ
Τοὺς ἀτμοὺς ποῦ νύχτα βγάξεις,
Λίγο λίγο ἀπορροφᾷ;

Τοὺς ἀτμοὺς ποῦ κλέφτει ὁ ἥλιος
Σὰ βροχὴ τοὺς μεταβάλλει
Καὶ πρὸς σὲ τοὺς ρίπτει πάλι
Γιὰ νὰ θρέψῃς τοὺς κάρπους·

Γιὰ νὰ ἰδῆς τὰ λουλουδάκια
Πάλιν εὐμορφα ν' ἀνθοῦν,
Τὰ πτωχὰ τὰ ποταμάκια,
Τὰ νερά τους νὰ κυλοῦν.

Τί λοιπὸν καὶ σὺ λυπεῖσαι
Μυριοθέλγητρ' ἄγγελέ μου,
Ἄν ἐτόλμησα ποτέ μου,
Νὰ σοῦ κλέψω δυὸ φιλιὰ;

Η ΔΑΦΝΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Καλιέργησα δαφνούλα
Κ' ἔκμα μιὰ προσευχὴ
Νὰ μοῦ ἀξίνη φουντοτούλα
Σὰν παρθένα δροσερή.

Τὴ βροχὴ παρακαλοῦσα
Νὰ τῆς δώσῃ νέα κλαδιά
Τὸ βορι' ἀναθεματοῦσα
Καὶ τὰ χιόνια τὰ πολλά.

Συμφορά μου! τὸ γνωρίζω,
Πολὺ ἀργὰ θ' ἀναστηθῇ
Ἡ δαφνούλα ποῦ ποτίζω,
Κάθε βράδυ, κάθε αὐγῆ.

Πλὴν καλλίτερα ν' ἀργήσῃ
Ξεφυτρώνει πάντ' ἀργὰ,
Ὅποιο δένδρο θὰ νὰ ζήσῃ
Πολλὰ χρόνια στὰ βουνά.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Προχθὲς μέσα στὸν ὕπνο μου
Εἶδα τὴ Λάουρά μου,
Τὴν εἶδα μεσ' στὰ σύγνεφα
Νὰ κάθετε σιμά μου,
Τὸ βλέμμα τὸ ὑπερήφανο
Εἶχε ταπεινωμένο,
Τὸ χέρι μου σφιγμένο
Στὰ χέρια τῆς γλυκὰ.

Καὶ μ' ἔλεγε·—στὸν Ὀλυμπο
Τώρα μ' ἐμὲ θὰ ζήσης,
Ἐγὼ μ' αὐτὴ πῶς ἠθέλησες
Στὸν κόσμον ν' ἀγαπήσης,
Κι' ὅπου ἄφησα τὰ νιάτα μου
Νεκρὰ προτοῦ γηράσουν
Τὰ κάλλη τους νὰ χάσουν
Σὲ τάφο σκοτεινὸ.

Ἄλλ' αἴφνης ἐσιώπησες,
Τὸ χέρι παραιτᾷ,
Σὰν ἄγγελος σηκώνεται,
Σὰν τὸ πουλὶ πετάει...
Ἄχ! Τὸ Χερουβείμ ἐκεῖνο
Σύσσωμος εἶθε μείνω
Στὰ σύγνεφα ψηλά!!